

Izdanje #9

1/2/2017

Priče iz Ličkog kraja

Zima stisla medvid tvrdo spi, pod
Kapelom se narod Mačkarama veseli !

Zavičajni Klub Stajnica

www.stajnica.com

Uredništvo

Faljen Isus i Marija!

Dobro došli u još jedno izdanje vi naši novin "Priče iz Ličkog Kraja". Da Vam se odma pofalimo da smo uspili iščepkat svega i svačega za ovaj broj, ma ni sami nismo mislili da jima toliko materijala dok se nismo ufatili posla. Naletiće na svega i svačega zanimljivoga, naše pisce iz prošlosti a bome i ove friške iz sadašnjosti, pa onda smo podobivali i stari slik, pa onda smo Vam po-ostavljali slik kako nas je snižurina zatrpal bome нико никуд 2-3 dana. A je, je gradonačelnik nam je bil i bome nas zval i brinul se za sve nas, lejte to je pravi čovik za pofalit.

www.stajnica.com

Priče iz Ličkog kraja

Web časopis Ličkih priča i dogodovština žitelja ispod Velike i Male Kapele.

Uredništvo:

Ana Biškupić - Brinje
Branka Pavlović - Zagreb
Tom Perković (Štenta) - Canada

Dizajn & Editing:

Tom Perković (Štenta)

Priče iz Ličkog kraja besplatno web izdanje izlazi jednom mjesечно.

Izvor fotografija www.stajnica.com, facebook, internet, privatna arhiva.

Ovdeka je još prava zima, snižurine ponapadalo, zima je i to bome dobro, još držimo do prela i kartanja, idemo jedni kod drugi na televizor, prisićamo se svi Vas po belom svitu kadi ste i ča ste i nadamo se da ste nam dobro i zdravo. Javite nam se i dalje, čekamo Vase te moderne pošte, surađujde s nama a mi ćemo objavit i zabiližit vodekara.

Uvik se sitite odkud ste došli i nemojte to zaboravit, a velidu i stari ljudi da teško onome ki se kiti sa tuđim perjem, zaboravlja svoje a dići se sa tudim.

Lipo vas pozdravlja uredništvo Priča iz ličkog kraja

Vaši ispod Velike i Male Kapele

Cure i Dičaci

U ovome broju.

Sadržaj:

Uvodni tekst.....	str. 3
Luki Perkovicu.....	str 4
Il su snjezi, il labudovi.....	str.5
Mandine pjesme.....	str.6,7
Zimska Idila u Jezeranima.....	str.10
Pjesma o Stajnici.....	str.11
Mesopustu dobro moje, sve kokoše jesu tvoje.....	str.14
Tete Marice nuglić: „Vrime je zericu natapirat i ve peljuše nariktat“	str.19
Slavonska Ličanka – Vera Matovina Biondić.....	str.20
LUKA PERKOVIĆ (1900. - 1948.)	str.23
Onako ispod kapele.....	str.27
Teta Marice Nuglic: Evo nam I mačkarov.....	str.28
Stric Mata.....	str.32
Foto miseca.....	str.34

Luki Perkoviću

A htio bih čuti gdje Kapela šumi,
Bosom nogom na toplu zemlju stati
I stihove k'o bijelo platno tkati.

Sad Sena šumi.

U duši mojoj Svetog Križa zvono bije,
I jeca, jeca u tišini,
Prazno si, srce moje.

Ja ne čujem ovdje cvrčka
Kako cvrči.
Ne čujem ni riku goveda na paši.
Ni glas, očev, strogi glas,
Gdje me k sebi zove.

Sad Sena šumi.

Na obali njenoj ja sam stranac samo,
A htio bih čuti gdje Kapela šumi,
Bosonog na toplu zemlju stati,
I stihove k'o bijelo platno tkati.

Manda Matanović

Priča iz ličkog kraja

Il' su snijezi, il' su labudovi...

Pripremila: Andrea Halgota

Otvorim jutros oči, dragi moji, a kako mi pogled iz kreveta seže na prozor, vidim nešto čudno. Nije da vidim, jer poznato je već da ja bez svojih naočala baš ništa ne vidim, ali bijelo je. I čorav bi primijetio. Nema druge nego tražiti naočale. Lupkam ja tako dlanom i prstima po noćnom ormariću ne bi li napisala naočale (to pipanje je već jutarnji ritual). Za vrijeme dok sam tapkala oko kreveta, prolazi mi kroz glavu ona poznata slavenska „il' su snijezi, il' su labudovi...“ Pa kako to naš narod kaže, „u zala doba“, nabasam ja na svoje naočale, nataknem ih na nos i polako k prozoru.

Bome da, snijeg. Ljudi moji, snijeg! I znate koja mi misao prva prođe kroz glavu? Pa valjda se i ova priroda urotila protiv nas. Misli ona da mi Ličani lakše pribavimo drva za grijanje, nego benzin za kosičicu. Pa ajde, da ne treba kosit, sad ćemo to ovako riješit. I dobro, brzo navučem nekakvu vestu na sebe (jer nije baš prevruće) i sjednem najprije razmisliti. Ja sam vam jedna od onih koji kraj kreveta ujutro malo sjednu da počinu. Takvi su današnji mladi ljudi.

I tako... misao mi nekako luta, pa zbrajam koji je datum, pa što sam to vidjela kroz prozor, pa je li vani mojim životinjama hladno. Čovjek doista ne zna kamo bi se okrenuo oko sebe. Nije baš uobičajeno da nam pred 1. svibanj padne snijeg. Ali, ma kako bi i bilo uobičajeno. Pogledajmo samo kakvi smo i sami - neuobičajeni. Ako je kiša, prokljinjemo i kišu, i vodu, i hladnoću, i što ja znam koga sve ne. Ako je sunce, ajme nama, vruće je, suša je, sve izgori, ništa neće urodit plodom. Ako je vjetar - bolesno je to vrijeme. Ako nema vjetra - ne valja, pripeklo. Ja evo još nisam našla pogodno vrijeme za nas obične smrtnike. Čim nekome malo nos procuri - krivo je vrijeme. A koliko smo sami krivi? Jesmo li krivi? Jesmo li pripomogli ovoj prirodi da se ovako okrene „protiv nas“? Vraća li to ona nama ono što mi njoj godinama radimo?

Ne znam uopće tko je dovoljno kompetentan da odgovori na sva ova pitanja. Uvijek nekako mislimo da je netko drugi odgovoran. Nikada ne polazimo od sebe. Šalu na stranu, trebamo li doista poći od sebe i sebe zapitati „što ja to radim...“? Ne znam, nemam odgovora. Ali nije zgodno, ne. Izgleda da nam ponekad doista trebaju naočale, a ponekad ni one nisu dovoljne da bi uvidjeli da se oko nas sve mijenja. Da, mijenja se priroda, mijenja se klima, mijenjaju se ljudi. A mislim da je jedino potrebno da svatko ostane čovjek. Pa ako ti je susjedu ovaj snijeg uništio baštu, pomozi mu posaditi drugu. Ako mu je uništio voćku, daj mu da pobere s tvoje. Jer došlo je vrijeme kad ćemo doista ponovno trebati jedni druge. I već trebamo.

Priča iz ličkog kraja

Mandine pjesme iz zbirke „Nježna svitanja“

U prošlom broju časopisa počeli smo s pisanjem pjesama iz prekrasne zbirke „Nježna svitanja“ Mande Šikić Matanović, a u ovom i narednim brojevima nastavljamo...

NAPISAT ĆU PJESMU

Napisat ću pjesmu za sva vremena.

Pjesmu za godine duge
U kojima voljeli smo snažno
Proljeća, ljeta, šarene duge.
I jeseni snene, i list što treperi,
I šapat kiše u usnuloj travi,
I zagrljaje u blagoj večeri.

I čuvat će pjesma kad godine odu
Sve drage slike, šumne, modre, rijeke,
Oblačice bijele na nebeskom svodu.

Napisat ću pjesmu i nek ona bude
Vječni čuvar slika što u nama žive,
Slika svud oko nas, slika za sve ljudе.

MOJIM UČENICIMA

Vi najljepše ste cvijeće
U vrtu što se život zove.
Vi cvjetate u proljeća, ljeta,
Jesen i zime
I nosim u srcu svakog od vas

Priča iz ličkog kraja

S vama su dani šareno tkani.
Od smijeha, srdžbe il veselja,
Dani što teku puni želja
Da budemo bolji nego lani.

To je naš život.
Ponekad vedar, kadšto i sjetan,
Ponekad opet sretan, sretan .

A kada mi u dno duše
Tiha neka tuga svrati,
Nešto je najljepše znati:
Kad u razred i k vama uđem
Sve u hipu će nestati.

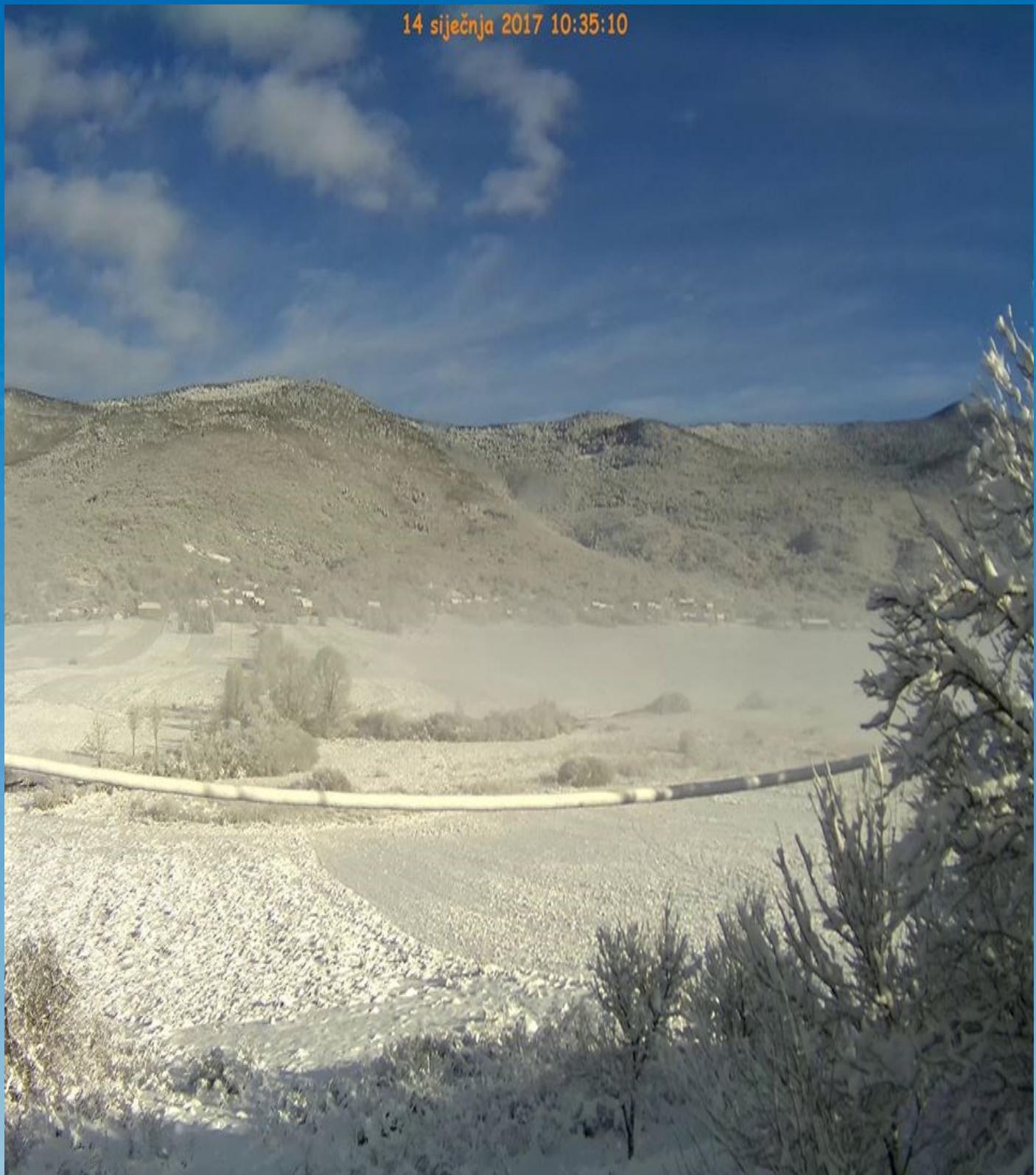
ODA MLADOSTI

Osmjesi cvjetaju ko pupoljci ruža.
S vama se sunce igra.
Dvorište školsko smijehom zvoni
I oda mladosti i života
Beskrajna, topla i široka.

VI ste najljepše nešto,
I sva su jutra s vama
Suncem obasjana,
I slute sreću svakog novog dana.

Ja za vas uvijek osmijeh nosim
I meku toplinu majčina krila.
I ovu odu mladosti vaše
Vama sam poklonila.

Iz starog albuma

Tej nima nis vodekara

Iz starog albuma

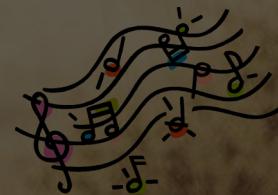
Još malo zimske idile u Jezeranima

Iz starog albuma

Pripremio: Tom Perković

PJESMA O STAJNICI

Aj, oj Stajnice oko tebe šuma,
imaš polje za dva erodruma.

Aj, oj Stajnice to je tvoja dika,
to što imаш lipota je velika.

Svako vrelo ima po dva mlina,
Ne treba im struje ni benzina.

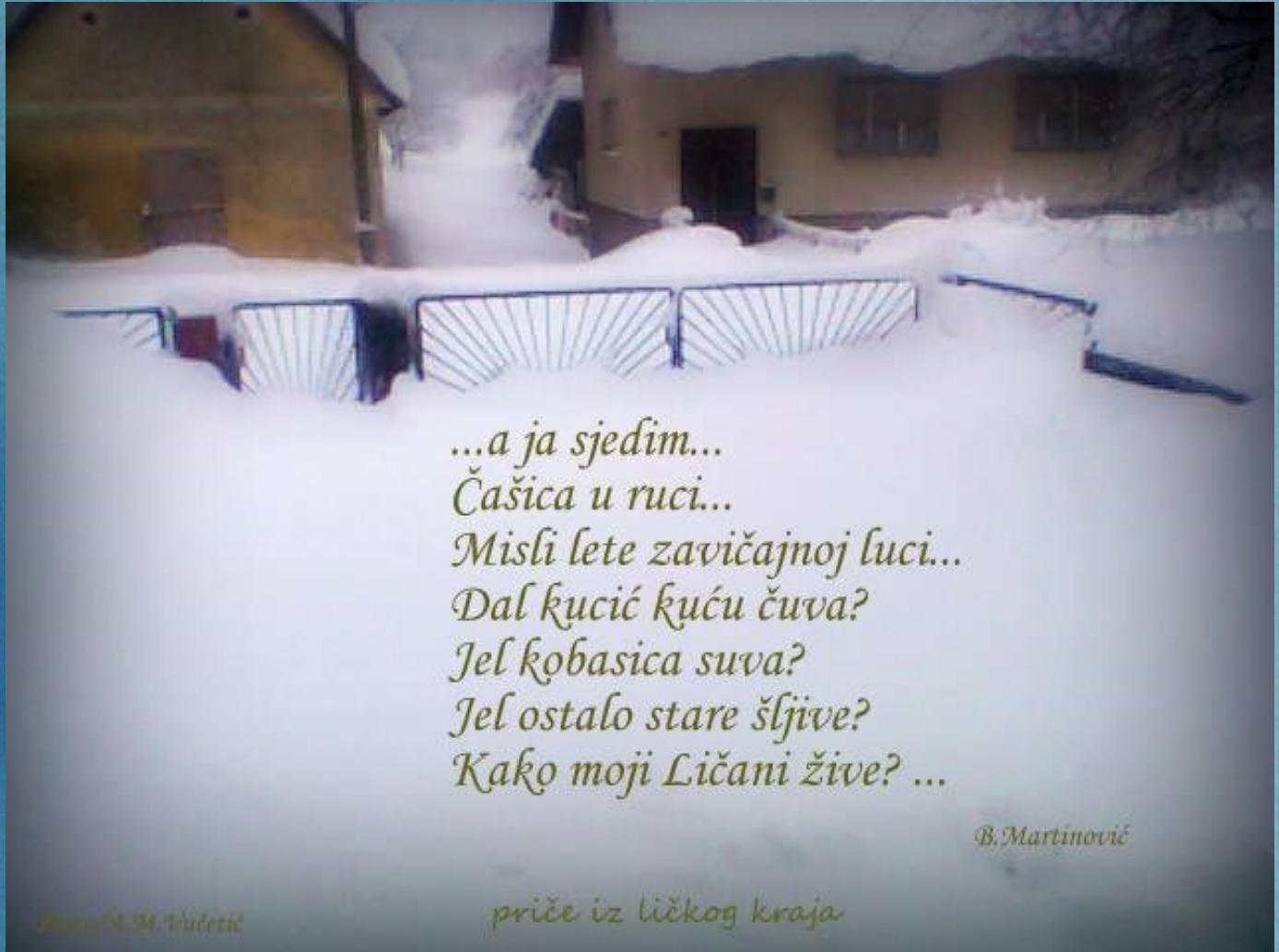
Oj Jarugo naša rijeko mila,
Mnogo li si blago napojila.
Aj, napojila naroda i blaga,
oj Jarugo naša rijeko draga.

Proteže se sve do Jezerana,
tu ponire, u Črnuču izvire.

Oj Stajnico moje rodno milje,
Najveće si u kotaru Brinje.

Mile Perkovic Vujak

Iz starog albuma

*...a ja sjedim...
Čašica u ruci...
Misli lete zavičajnoj luci...
Dal kucić kuću čuva?
Jel klobasica suva?
Jel ostalo stare šljive?
Kako moji Ličani žive? ...*

B. Martinović

Photo/Melita Toljan Perković

*Vani zima, hladan vjetar puše
A u ličkoj kući griju se dvije duše..*

B.Martinović

priče iz ličkog kraja

Priča iz ličkog kraja

Mesopustu dobro moje, sve kokoše jesu tvoje

E te mačkare...lipo počnedu i još brže završidu! Ve godine sve nešto navrat nanos, ma se narod ni ni privikal i pripremil da more naveče očekivat kakove mačkarane goste u kući kad no već mesopust, ča označava kraj razdoblja mačkaranja i početak Korizme!

U naši krajevi od davnina se taj običaj poštova! Tako se po priča babi i dedi prije, kad projdi Fabljana dica a i veliki počni mačkarat i odit po kuća. Saberi se i dogovori društvo, najčešće su to bili ljudi iz istog sela, zamaskiraj se u rušnike i firunge da ji niki ne pozna, skupi par košari, harmonikaše, citoraše i tamburaše i kreni od kuće u kuću. Svi su bili lipo ucifrani i gizdavi. Pisma se daleko čuj pa su se svi mogli priredit za goste. Kadi dojdi u kuću tamo napravi pravo veselje.

Domaćini ji počasti sa jilom i pilom i obavezno nešto metni u košaru. Prije se nisu novci davali nego daj kobasic, slanine, bonbonov, jaj, il ki je čega jimal. Ni se korist gljedala nego samo da se dobro zabavi. Nakon obilaženja kuć, svi bi se našli kod jednog i to ča su dobili speci i poj i popi odma. Pivalo se i sviralo dok se god ne reši sve iz košar. Cilj je bila dobra zabava i druženje.

Kad dojdi dan mesopusta, to je svake godine utorkom, prije Korizme, kuvalo se zelje i meso i pekle krafne. Kaže se da je to imendan od svi muški. Taj dan, u svakom mestu se palil mesopust! On je bil za sve kriv. Ča se god lošeg desilo prošle godine, mesopust je bil kriv. Na koli se vozil kroz mesto dok je čekal presudu! Presuda bi uvik bila ta da ga se zapali! Tim događajem završavalo je razdoblje pred Korizmu!

Danas je malo drugčije. Dok neki još uvik imaju običaj okriviti mesopusta za sve loše stvari, kod

nas se nažalost već par godin mesopust ne pali...sad više ni on kriv nego se krivimo međusobno.

Kod nas je ostal običaj mačkari naveče da obilazidu kuće. Najčešće su to dica samo se više ne gizdadu ko mačkare prije nego se zamrčidu po licu, obučedu sve te silne spajdermene i betmene i tako gredu u sakupljanje. Kako se vrime minja tako se nažalost minjadu i običaji.

Pripremila: Ana Biškupić

Priča iz ličkog kraja

*Dobro jutro rekoh zori
da mi cura lička
prozor otvor!*

priče iz ličkog kraja

B.B.Martinović

Priča iz ličkog kraja

Prave Ličke počve pravo iz Lipica.

Priča iz ličkog kraja

priče iz ličkog kraja

Odlučil mali Pera probat rakiju.
Gucne on malo, strese s glavom,
a onda kaže mami

"znaš ča ova rakija ima isti
okus ko onaj lik ča ga ded
pije 3x dnevno!"

Priča iz ličkog kraja

Tete Marice "nuglić"

Kate Ottozez: „Vrime je zericu natapirat i ve peljuše nariktat“

Lejte ca sam nedavno cula od ve cure V.Dasović

Večeraske san se odluciла zericu natapirat i ve peljuše nariktat. Al da.. Saperen se, zamen ručnik da zericu posušin i projden do komšije Mare da me zrihta. Ujden u kuću.. Looom... Una uvatila galamit na čer ka je zela fen i sušila mokre čarape i vaj se pregrijal i šal u brnduše.. Ja upitan ča ču ja sad.. Nemoren se vrčat kući mokrih peljuši.. I vako san se jedva otkravila.. Veli Mare meni.. Dođi Kate.. Otvori ona rol u gurnu mi glavu unutra.. Sad se sušiš kaj pod haubon.. Eooooo na..javin se kad sušenje završin

Vaša teta Marica

Priča iz ličkog kraja

Slavonska Ličanka – Vera Matovina Biondić

Pripremila: Iva Biondić

Vera Matovina Biondić- rođena je 8. srpnja 1966. godine u malom selu Levinovac nedaleko od Virovitice. Već u osnovnoj školi, koju je pohađala u Suhoplju, pokazuje zanimanje za literalno izražavanje. *Roditelji autorice oboje po rođenju Slavonci, nikada nisu pričali o Lici, o rođacima koje tamo imaju i svemu ostalom što su znali o svojim korijenima. Jedino što je stalno podsjećalo na Liku i korijene bilo je prezime Matovina jer gdje god bih krenula svi bih ju okarakterizirali kao Ličanku. U potrazi za korijenima malo po malo Lika se zavukla „pod kožu“.*

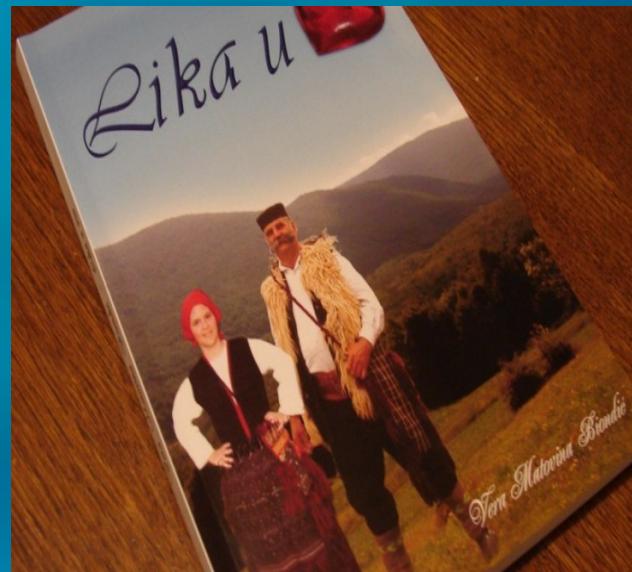
Prva zbirka pjesama „Lika u srcu“ objavljena je 2012. godine. Zbirka je tematski podijeljena na zavičajne, pejzažne, ljubavne i pjesme s posvetom. U zavičajnim pjesmama, ali i u cijeloj zbirci, središnja je tema Lika, pri čemu se tematizira izgled i ponašanje Ličana, ali i običaji koji su se do današnjih dana zadržali u Lici.

Druga zbirka nazvana je „Mirisi zavičaja“ i objavljena je u prosincu 2016. godine. Zbirka pjesma „Mirisi zavičaja“ tematski je podijeljena u tri ciklusa. Prvi ciklus čine zavičajne pjesme, dok je drugi ciklus obilježen s nekoliko običajnih pjesama, a treći pak ciklus zaokružuju pejsažni pjesnički tekstovi.

Priča iz ličkog kraja

MIRISI ZAVIČAJA

*Slavoniju živim
 Liku srcem nosim
 prvu žarko volim
 drugom se ponosim!
 Ovdje život vodim
 misli su mi tamo
 sve mi milo srcu
 onamo i amo!
 Kamenje i rijeke
 brežuljci, ravnice
 poželim si krila
 tice sokolice!
 Zadrhtim na miso
 ljepote prirode
 krajolika Ličkog
 di se preci rode.
 Mirisi me vrate
 u moje ravnice,
 a prati ih pjesma
 raspjevane ptice.*

JUTRO LIKO

*Evo mene zajedno s jutrom
 da te grlim riječima umilnima
 nek te grijje naše zlatno sunce
 i zrakama obasjava silnim.*

*„Dobro jutro“
 gde čuješ-ne čuješ,
 nek te rosa ovog jutra mijе
 nek te mijе i nek te nasmije!*

Priča iz ličkog kraja

Ovo je Kate

Kate zna da su sad sniženja po trgovačkim centrima i do 70%, ali zato Kate ne ide u trgovačke centre jer zna da će tako uštediti 100%.

Kate je pametna!

Budi kao Kate!

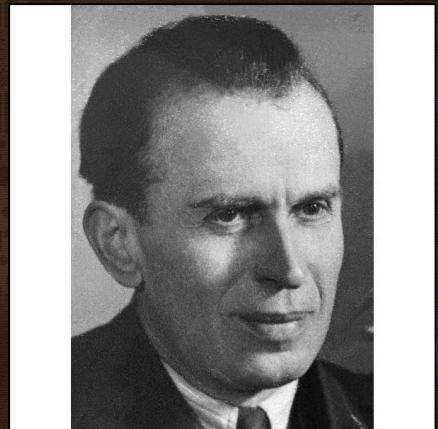
priče iz ličkog kraja

Bili su to ljudi

LUKA PERKOVIĆ (1900. - 1948.)

*"Noću me pohode sumnje i kletve
i čaša vina u ruci sja,
u ovaj tužnoj hrvatskoj zemlji
to je utjeha sva."*

Ova četiri stiha čine prvu kiticu "Naše pjesme" koju je 1935. g. sročio Luka Perković, hrvatski pjesnik i novelist, po rođenju Malokutar.

Njima je on, i dakako cijelom pjesmom, zorno predstavio nacionalnu podređenost hrvatskog naroda u balkanskoj kraljevini, onda zemlji "žandarske demokracije", kad su "državno jedinstvo i njenu bezbednost" čuvali oružnici, pretežito tuđinci. Oni se u hrvatskom narodu pamte po zločinima počinjenim u Stajnici 1925. g., u Sibinju 1935. g., u Senju 1937. g., te u mnogima drugim hrvatskim mjestima.

Luka Perković došao je na svijet 21. siječnja 1900. g. u seljačkoj obitelji u Malom Kutu, zaselku Križpolja. Nakon osnovne škole koju je završio u Križpolju, roditelji su ga dali u sjemenište da bi danas-sutra postao svećenik. Osjetivši međutim da za to zvanje neće biti sposoban, on je prešao u državnu gimnaziju, brinući se o sebi sam. 193 Bio je to tegoban život đaka koji se izdržavao davanjem instrukcija slabijim učenicima, obavljanjem raznovrsnih fizičkih poslova, prehranjivanjem u sirotinjskoj kuhinji te nestalnim stanovanjem na raznim mjestima. Učeći tako gimnaziju, učio je i okrutnu školu života, navukavši na se opaku bolest sušicu. Po završetku gimnazijskog školovanja Luka Perković upisuje na Filozofskom fakultetu studij povijesti i zemljopisa, uči uz to i strane jezike, te se od 1919. g. javlja u književnim časopisima proznim i poetskim prilozima. Završivši 1929. g. uz jednu godinu studijskog boravka u Francuskoj, dobiva mjesto gimnazijskog profesora u Varaždinu. Nakon jednogodišnjeg boravka u gradu na Dravi prelazi u istom svojstvu u Zagrebu.

Surađuje u časopisima, neke i uređuje ("Suvremenik", "Književnik"), izdaje jednu knjigu novela i jednu poezije i - poboljjava. Od 1943. g. boravio je na liječenju u sanatoriju Brestovac na Medvednici, a nakon rata vraća se donekle oporavljen svome profesorskom poslu, biva prvim poslijeratnim predsjednikom onodobnog Društva književnika Hrvatske (danas Društvo hrvatskih književnika), no bolest ne miruje te čini svoje. Umire 5. lipnja 1948. g. u Klenovniku kod Ivanca gdje je uzalud tražio lijeka svojoj boljetici, te biva tamo

Bili su to ljudi

pokopan, da bi dvije godine kasnije njegovi posmrtni ostaci bili prevezeni u Zagreb i pokopani na Mirogoju.

U nepunih trideset godina svoga književnikovanja Luka Perković je objavio više desetaka novela, od kojih većinu sadrži njegova zbirka "Novele", Zagreb 1935. g. Među njima se ističe "Škrinja", proza s autobiografskim crtama, gdje se, locirani oko starinske sobe škrinje, u očima djeteta (Luke) suprotstavljaju majčina ljubav spram sina, i grubost oca koji će samovoljnom prodajom škrinje majci i sinu nanijeti bol. U toj i nekim drugim svojim pričama Perković se iskazao kao dobar pisac atmosfere u potkapelskom selu.¹⁹⁴

U noveli "Djed" izrijekom se spominje Kapela, njene šume, Jezero, što će valjda biti Jezerane i cjelina pejzaža, kamo pisac smješta jedan isječak iz tegobna života tamošnjeg čovjeka.

Kritičari su mišljenja da su mu novele s temama uzetim iz gradskog života slabije uspjele. 195 Perkovićeva zbirka s 45 pjesama "Drugovanje s tišnom", Zagreb, 1938. g., podijeljena je na cikluse s karakterističnim naslovima kao što su "Za slobodu duha" i "Za koru kruha". One obuhvaćaju ljudsku intimu ("Poslijе ljubavi"), proljetna buđenja ("Proljeće"), već spomenutu hrvatsku podređenost u balkanskoj kraljevini ("Naša pjesma"), stanovit povratak Kristu ("Priča") te u nekim pjesmama naznake socijalnih problema. U njegovim pjesmama nema uvijek potrebite muzikalnosti, a opaža se i škrtost na izrazima kako je to ustvrdio

Hijacint Petris.¹⁸⁹ Luka Perković se isticao i kao uspješan eseijist, oštar polemičar, a zna se da je radio i na jednom romanu čije je odlomke objavljivao u časopisima.

Rođen i odrastao na škrtoj zemlji podno Kapele, otisnuo se u svijet velegrada da bi u oskudici, doškolovavši se sam, stekao profesorsko zvanje ne zatvarajući se samo u nj. Iz pomna Lukina promatranja naše stvarnosti nastajale su njegove pjesme i priče u kojima je mjesto nalazio i njegov potkapelski zavičaj. Ovaj pak svom Luki odužuje se tako da od osvita demokracije u Hrvatskoj brinjskoj školi daje njegovo ime, jednako tako i Bibliotečno-informacijskom centru, te mu u čast postavlja spomen-ploče u Zagrebu gdje je Luka proveo značajan dio svog života, te jednu u zavičajnom Brinju.

U organizaciji Zavičajnog kluba Brinjaka "Sokolac" u Zagrebu postavljena je spomen ploča hrvatskom književniku Luki Perkoviću 1988. godine na školskoj zgradi iz 1879. godine u Brinju, Frankopanska 44.

Bili su to ljudi

- 192 Između dva rata - novija hrvatska lirika, antologija, Zagreb 1942., ste. 13-19.
- 193 Jure Karakaš: Lika Perković, hrvatski književnik iz Križpolja, Brinje, u "Vila Velebita", br. 14. 21. listopada 1993.
- 194 Isti u nov. prikazu
- 195 Hijacint Petris: Luka Perković, pogovor njegovim novelama "Škrinja", "Djed" i "Još jednom život", Zagreb 1950., str. 58-59.
- 189 Isti: Nav. predgovor

Izvor: Krpan Stjepan
Brinjski kraj u prošlosti i sadašnjosti, 1995., 154. -155.

Osnovna škola Luke Perkovića Brinje

Osnovna škola Luke Perkovića Križpolje

Priča iz ličkog kraja

Nad Kapelom nadvila se zima,
a u selu ljepotica ima.

Priča iz ličkog kraja

Onako ispod Kapele

Školovanje !

Kod nas ispod Kapele verovali ili ne roditelji svoju dicu toliko tiradu da idedu u školu I da budeđu najbolji đaci bolji I od samog Tesle, tako bitka se vodi najmanje 8 godina osnovne plus 4 za srednju u Otočcu a kad završe skole I podobijadu diplome obično se sve zabravi I udri dalje po svome. Velidu da najveća pretnja je "lej ako nebudeš učil Naj... t ćeš ko ja, ubiti je I nije tako jer sve jedno dalje naj..u I ovako I onako.

Velidu da je najpoznatiji Lički električar bil Tesla ki je izumil struju bez žic I stupov, a rešenje svega toga je da su mu zabranili razvlačit žice po nebu da nebi kaj avijon zapel il tice kad letidu, barem tako su učitelji divanili. Pa da malo prokomentiramo I dešavanja po školama vodekara kod nas.

-Na Rvackom bi pital učitelj "Nu mi reci kad je bila Seljačka buna"? I odma odgovor bi bil vako: *Nikad cul, znala je p..a materina, morat cu čaću pitat itd,*

-Na Njemačkom jeziku bi učitelj pital: nu broji do 10, I onda bi se krenulo Ajn, Zvaj, Draj, Fir, Finf, 6,7,8,9, Cen. Kaže on "*Lej dobar si sedi doli evo ti +4 čeka te bauštela u Njemačkoj*".

-Na Kemiji bi pital učitelj, nu mi spoji dva tekuća elementa I što je rezultat toga? Kaže ovaj mali "*profesore more ovako spojimo kafu I mliko I dobimo belu kafu, a ako je mliko pokvareno onda čete dobit odna kiselinu u kafi*".

-Na Zemljopisu stoji karta Like na zidu, pita učitelj "pokaži mi gdje je Lika"? Ovaj se mali češe I kaže: "a glejte bila je tamo između dva prozora čer popodne, morala ju je podvornica maknut kad je zid čistila".

Onda dvaput godišnje bi bil roditeljski sastanak, to bi roditelji podolazili na traktoru marke Ursus, Zetor, Ferguson I Dajc I manje više svaki je jimal ozada kištricu na hidrouliku tako da su jedni sidili na blatobranu a drugi

stajali ozada u kištrici I držali se za sic. Kad bi se počele čitat ocjene I to Abecedno ovi ča su po abecedi prikraju tj. njihovi roditelji bi se smijali ovim ča su napočetku da nevaljadu, ali da stvar bude zanimljivija kad se dojde po Abecedi do kraja (*jel pri kraju su bili najgori valjda po zakonu fizike*) dolazilo bi do efekta Hiroshima-Nagasaki koji u prenesenom značenju zvučil bi vako, "*Dočes kuci p... a ti materina, Zač te ja šaljem u školu da te ni kod kuće, Nema više televizora dok neispraviš ve jedinice, Vlja ču ja popolju delat a on će se zaje..vat, itd*

Postojale su I metode paralelnog ispravljanja jedinic ko naprimer, nu odnesi ovo učitelju ve gedore iz Austrije, ovaj kazetofon za auto mi više netreba dat ču ga onome ča predaje matematiku da te ne sruši na godinu, va flekserica mi samo smeta pod šajerom možda dojde onaj ponju ča te uči Fiziku. Iz dotičnog se vidi da su se naši roditelji žrtvovali na bilo koji način da jim dak uspije I da krene dalje u Reku ili Zabreg na Više škole, doduše to I jesu bile više zgrade po veličini nego škole kod nas pa su jí vlja tako I prozvali "*Više škole*".., a oni ki su to završili po povratku odma postanetu precjednici općine.

Dragi ljudi ki god ovo čitate moremo Vam iskreno reć da smo mi ljudi koji se žrtvujedu za svoju dicu a takvih ljudi nima dugo ni daleko naprem našim ljudima ovde kod nas ispod Kapele, Delali smo po stranom svitu gradili kuće za svoju dicu po Reki, Zagrebu, Karlovcu, kupovali jím Golfe I Marcedese, da pišice neidedu, dedi ki su bili u Njemačkoj penziji u Markama su davali šakom I kapom svojim nucima, a I dan danas svi ti ljudi su odrasli I jimadu svoje familije za koje se boridu kej ča su se nasi borili za nas.

Domaći recepti tete Kate

Evo nam I mačkarov

Kako je vo vrime mačkarov i mesopusta vrime je i za krafne. I to ne fine domaće krafne sa najfinijim babinim pekmezom.

Pa drage ženske evo recepta pa morete svojim čovikom napravim za njihov dan

Vaša Teta Kate

Domaće krafne sa najfinijim babinim pekmezom.

Recepti.com

Za testo: ovo je jedna mera koju morete delat i četveroduplo, ovisi o familiji

3 jajeta

malo germe

oko 2,5 deci mljakog mlika

2 žlice cukra

4 žlice ulja

oko pol kile brašna

vanilin šećer

malo ruma ili domaće rakijice

malo soli i limunova korica

Postupak:

U malo mlika rastopit i napravit germu. Posebno u jedan vandelić metnut brašna, dodat germu kad se digne, izmućena jaja, cukar, ulje, rum, vanilin šećer, sol i limunovu koricu. I sad treba misit testo. Postupno se dodaje mliko i još brašna tako da se nakon dosta mišenja dobi lipo testo koje se odvaja od vandelića. Kad se umisi, pokrit krpom i ostaviti na toplom mestu da se testo digne.

Nakon otprilike uru vremena treba ga malo premisit i razvaljat. Razvalja se na otprike oko centimetar debelo. Ako nemate kakvu okruglu muštricu odnosno modlicu najbolje je zet malo veću čašu, sa širim grom i rezat testo u krugove. Ono ča ostane testa, premisi se i ponovo razvalja i reže čašom. Kad se sve testo iskoristilo, metne se u jednu veću padelu ulje i pusti ga se da se lipo zagrije. Proba se komadićem testa jel se dosta zagrijalo. Nakon toga se meće po par komadi odrezanog testa na ulje i to se uzimljedu komadi tako da na strana ka je bila doli na brašnu dojde gori u ulju.

Krafne se pržidu u ulju jedno desetak minuti ma i manje ovisi o vrućini ulja. Kad se jedna strana isprži okrene se da i druga strana, na gornja dojde na ulje. Kad su sve krafne gotove, punimo ji sa pekmezom i pocukrimo šećerom u prahu.

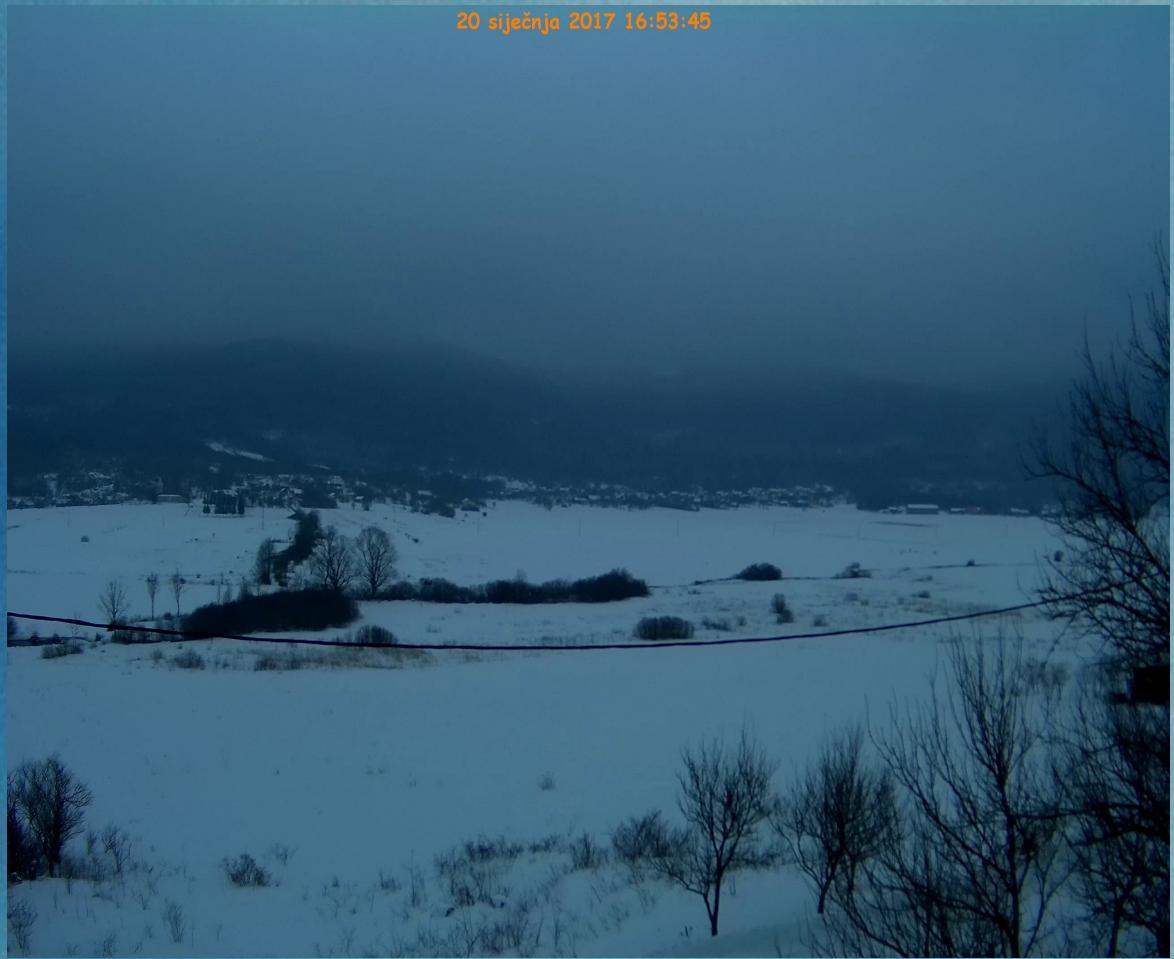
Dobar tek!

BOLJE BIT I SMIŠAN NEGO DOSADAN

priče iz ličkog kraja

20 siječnja 2017 16:53:45

Priče iz ličkog kraja

Ča je rožico ča si se stisla?

A ma pušći me baba na miru
da dojdem k sebi!

Da grize vani a? Kad sam ti
rekla da se dobro obučeš onda
je bilo "Ča ti baba znaš!"

priče iz ličkog kraja

Ča trizan misli pijan divani!

priče iz ličkog kraja

*Mačkare su i ludi su dani
pa se najde i žena pijani*

:))

priče iz ličkog kraja

**A ča se romantične
vičere tiče...**

**Samo mi još fali
milikerc! A svi
ostali već mi
odavno ne fale :)**

priče iz ličkog kraja

Nad Kapelom nadvila se zima,
a u selu ljepotica ima.

Reci draga hoćeš ili nećeš
da baraba ne dolazi džaba

priče iz ličkog kraja

Priča iz ličkog kraja

03.01.2017 01:19 P

Stric Mata

Grljenje

Gljedadu stric Mata I teta Mare ljubavni film,
Nato ce teta Mare: Lej Mata kako se vi grlidu na
televizoru a kad si ti mene zadnji put zagrlil?
Stric Mata povuče dim, otpunu ga u plahon pa kaže:
Mare je čer vlja si zaboravila kad smo autom išli u
rikverc a ti sidila pokraj mene.

Priča iz ličkog kraja

**Kad čovik iz druge smene
zove ženu,
dva najčešća pitanja su:
'Ča će bit za vičeru?'**

i

'Oće bit ča večeras?'

priče iz ličkog kraja

priče iz ličkog kraja

Odlučil mali Pera probat rakiju.
Gucne on malo, strese s glavom,
a onda kaže mami
"znaš ča ova rakija ima isti
okus ko onaj lik ča ga ded
pije 3x dnevno!"

Ja sam svome loli rekla hvala,
kolegica jedva dočekala

priče iz ličkog kraja

Fotografija miseca

Evo jedna lipa slika od nasega mesta Križpolje.

Iz starog albuma

Marica Vučetić i Dragica Tominac

Marija i Dragica Tominac
slikano kod crkve Svetog Petra u Stajnici

Iz starog albuma

Petar Tominac i Mirko Mesić - obojica sada u Kanadi,
slikano 11. 12. 1966. u Austriji

14 siječnja 2017 10:38:28

